

ВУЛИЦЯ ЮРІЯ РУФА: У КРЕМЕНЧУЦІ УВІЧНИЛИ ПОЕТА І ГЕРОЯ РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОЇ ВІЙНИ

Юрій Руф (Дадак)

Відбулася чергова сесія Кременчуцької міської ради. Депутати затвердили нові назви ще 30 вулиць, провулків та проїздів, які перейменуються у процесі деколонізації/дерусифікації. Процес голосування проводився з 17 серпня до 6 вересня включно у електронній формі на офіційному сайті громади. Зокрема, мешканці Кременчука підтримали й перейменування вулиці, яка прославляла російського радянського космонавта Леонова на честь Юрія Дадака (Руфа) — видатного українського поета, письменника, вченого, громадського діяча, засновника літературного проєкту «Дух Нації».

№	 Стара назва	 Нова назва
16	вулиця Лейтенанта Шмідта	вулиця Івана Нагнибиди
17	вулиця Леонова	вулиця Юрія Руфа
18	вулиця Леонова (с. Придніпрянське)	вулиця Миру
19	вулиця Лермонтова	вулиця Віктора Баранова
20	вулиця Ломоносова	вулиця Євгена Патона
21	вулиця Лізи Чайкіної	вулиця Валентини Федько
22	провулок Лізи Чайкіної	провулок Олени Теліги
23	провулок Льва Толстого	провулок Квітки Цісик
24	провулок Макаренка	провулок Князя Олега
25	провулок 2-й Макаренк	провулок Леоніда Миколаєнка
26	проїзд 1-й Макаренка	проїзд Володимира Константиновича
27	проїзд 2-й Макаренка	проїзд Івана Калиновича
28	провулок Марини Раскової	провулок Катерини Зарицької
29	вулиця Маршала Говорова	вулиця В'ячеслава Чорновола
30	провулок Маршала Говорова	провулок В'ячеслава Чорновола

Народився 1980-го року на Тернопільщині. Серед публікацій: «Багряна лірика» (2012), «Час Революції» (2014), «На зламі епох» (2015). Поезію Юрія включали до українських сучасних націоналістичних поетичних збірок «Голос крові» (2013) і «Відлуння свинцевих громовиць» (2015).

Юрій Руф відомий критичними поглядами на традиційну українську поезію, де, за його словами, українців переважно зображають, як бідних і нещасних. Така поезія занижує самооцінку та почуття національної гордості. Тому Юрій Руф вважав свою поезію одним із типів поетичної пропаганди патріотизму. Він пропагував поетичні рядки, спрямовані на підвищення бойового духу, мотивацію та почуття національної гордості. Його збірка «На зламі епох» (2015) присвячена українським героям нинішньої російсько-української війни, там є вірші, що згадують окремих осіб, військових частин, українських воїнів, боїв та інших військових подій. Він був відданим у своєму служінні українській справі. Не приймав малоросійства ані в поглядах, ні в діях. Він обрав шлях борця, і був таким у всьому — не схильний до ниття та гниття душі.

«Гідність для тих, хто гідний.

Воля для тих, хто вільний.

Мужність для тих, хто мужній.

Сила для тих, хто сильний.

Що може знати про Гідність той, хто її не має?

Що може знати про Волю той, хто її не знає?

Що може знати про Силу той, хто боїться Сили?

Кожному по потребах Доля чесноти вділить.

Кожному по заслугі,

Кожному по потребі.

Ким тобі в світі бути –

Вибір в руках у тебе».

Це один із віршів Юрія Руфа.

Лицар українського духу загинув на Луганщині, захищаючи Україну в складі 24-ої ОМБр імені короля Данила. У нього залишилася дружина та двоє доньок.

Президент Володимир Зеленський нагородив Героя народної російсько-української війни за незалежність орденом «За мужність» III ступеня.

«Коли стало відомо про загибель Руфа — по всіх куточках України тисячі українських воїнів, активістів, волонтерів, митців відчували втрату друга. Стрічки новинних сайтів та соцмереж другий день переповнені звістками про те, що його не стало», — говориться на офіційній ФБ-сторінці Українського інституту національної пам'яті.

Далі про нього говорять спогади його друзів:

Анна Сеник: *«На цій війні багато втрат. Деякі з них особисті, а є великі спільні. Одна із найболючіших для багатьох із нас це Юрій Руф. Він був одним із тих хто будував Україну вільну, непокірну і войовничу. Віддав їй все: талант, життя і смерть. Ти будеш із нами у прикладі і натхненні для прийдешніх поколінь. Твої рими лишаються назавжди живими. Дякую, що так яскраво світив нам усім»*

Іван Пішта: *«Гадаю, що Руф загинув, як воїн, як чоловік, як націоналіст. Я переконаний, що як би йому дали вибір, то він хотів би згинутися в боротьбі. Руф має увійти в історію та у підручники. Про нього мають знати майбутні покоління. Він дуже непересічна особистість нашої країни. Таких ідеалістів як він я не зустрічав за усе життя. Він вніс неоціненний вклад у розвиток українського правого руху!».*

Ірина Басенко: *«Тепер відповідаючи „Героям слава“, я буду спрямовувати ці слова до нього: війна забрала у нас Юрія Руфа. Він точно йшов на фронт не умирати, а заради перемоги. Бити до останнього подиху за Україну. Його ідеологія ґрунтується на тому, щоб не плакати, а битися. Він довів своїм життям вірність своїй ідеї. В мені так міцно сидять усі істини, які він намагався донести до людей, що я можу мислити тільки так. Смерть героя — не марна, але надто поспішна і передчасна. Він ще стільки не написав. Його вірші — потужна патріотична лірика — цілять у саме серце, змінюють людей, піднімають дух. Скільки нових віршів ми втратили разом з ним. Його промови звучать як маніфест — після них міняються покоління. Його справа — патріотичний одяг Гвер — це не просто крутий український бізнес: це просування ідеї українського націоналізму, ідентифікатор своїх. Це будуть найдорожчі для мене речі. Його книги стоять у мене підписані ним — це буде спадок. В одній з книг є моє ім'я в списку подяк. Дякую, Юра, що я була причетною до твого великого чину. Останнього разу він підписував мені книгу на пероні, під крики провідниці, що відправляється потяг. Ручка перестала писати і автограф лишився не дописаним. „Зате тільки в тебе такий буде“. Так. У мене всі автографи — на серці, і вони перетворюються, а рубці. Прямо зараз, я фізично це відчуваю. Всі фестивалі, всі патріотичні заходи, презентації — це все залишиться, ворог цього в нас не відбере. Він уже відібрав стільки, що всі їхні мертві орки не відкуплять своєю гнилою кров'ю цієї втрати ніколи».*

Єлизавета Красніченко: *«Красивий, харизматичний, талановитий, сильний, гідний — навіть в українській багатючій мові не стане позитивних прикметників, яким можна описати цього чоловіка. Він був і є для мене українським велетом, якого повинні знати теперішні й майбутні покоління. Він приклад для багатьох. У 2016-му випала честь бути ведучою фестивалю разом з Юрієм. Такого надійного партнера по сцені варто ще пошукати. Юрій Руф — це наша гордість. Вічна пам'ять. Навіки».*

Марія Гуреш: *«Ми познайомились на заході, де Юрій Руф читав вірші. Підвальне приміщення, специфічне освітлення, він у напівтьмі читав свої твори. Я не любила вірші до того моменту. В нього був чарівний голос. Він ним майстерно керував. Впевнена, якщо б йому дати рецепт як пекти млинці, він цей текст зачитає... вибачте. Зачитав би. Так само круто і пафосно. Ми з ним бачились всюди. Він приїжджав на табори. Він був на фестивалях ведучим і лектором. Він став другом моєї сім'ї, а пізніше — кумом. Ми з ним могли говорити годинами. Йому були дуже цікаві мої підходи до викладання. Саме від нього я почула перше „мала, ти все робиш правильно! Нам потрібна така історія!“». Перша людина, не із кола сім'ї, хто мені це сказав. І мені це було важливо. Чому? Тому що він теж був науковцем і викладачем. Але на щабель вище — в університеті у Львові. Мені дико подобається... подобалось з ним обговорювати чисто професійні наші проблеми. Я відчувала підтримку щосекунди. Я знала, що щоб не сталося, навіть якщо ми довго не спілкуємось — він мене завжди підтримає. І приблизить мене виручати».*

Олег Гавриленко: *»Ти навчив мене не торкатись нічого русського, бо воно несе смерть. Ти вчив що воно є отрута, де звучать русськіє пісні, туди обов'язково приїдуть їхні танки, ти всіх попереджав про це, ти загинув за те, у що вірив, за те чим жив. Загинув у бою. Честь, Юро! І невимовний біль...»*

Діана Тяско: *«...Ми стали Друзями. У моєму віці мало кого можна назвати цим словом. Я дуже його ціную. І Юра був саме таким. Другом. Я мала за честь завжди з ним обговорювати його творчість та давати поради. Іноді мене дивувало, що він радиться зі мною. Хто я така? Так, я активна проукраїнська людина. Так, я підтримувала завжди його меседжі. Але я не відчувала, що маю право щось радити Такій Людині. Але він завжди переконував, що думка його друзів для нього важлива. Мене це дуже тішило. І я знаю, що такими словами він підтримував багатьох. Іноді треба було підтримувати і його. Ми часто обговорювали емоційний стан один одного, адже боротьба проти російських окупантів розпочалася не в 2022 році, а значно раніше. І ми теж іноді розкисали та вигорали. Зараз я маю колекцію зі всіх книг та одяг 22 дизайнів, які він розробив. Хотіла колись зробити на них відеоогляд. Зрозуміла тепер, що ніколи не потрібно відкладати такі ідеї... Юра створював для нас обладунки, які захищають не фізичне тіло, а його духовне ідейне наповнення. Коли ти носиш „Гвер“,*

то відчуваєш себе частиною великого товариства, об'єднаного спільними переконаннями. Іноді такий пошук „своїх“ об'єднує серця. Моя подруга познайомилася зі своїм коханим завдяки альбому на сторінці „Гвер“ у Фейсбуку. Зараз її хлопець також воює у ЗСУ. Я знаю, що багато людей після спілкування з Юрою переходили на українську мову, ставали націоналістами, ішли воювати за Україну. Я розумію, що він відчув потребу піти теж на фронт».

Сергій Мазур: *«Юрій Руф завжди казав, що геть руских, геть всю їхню попсу, серіали, музику, блогерів. Всіх геть. Бо це окупантська культура. Жодного толерування. Хороший руский може бути лише мертвим. Я тоді лише частково погоджувався, навіть був певний скепсис. Бо важко повірити, що вони всі такі, що є і корисні та інша лабуда. Я слухав і дивився. Особливо «нормальних». Попри те, що ці рускі мразі вели тут війну, намагались мене вбити і кидали мені гранату в квартиру, попри кримінальні справи в РФ, попри всю нашу історію. Я розмежовував Путін і Ко, та «інші». Зараз же, коли орки влаштовують нам реальний геноцид, виживають міста без води і їжі, розстрілюють полонених, твалтують жінок при мертвих чоловіках, я знаю, що «інших» немає. Не путін вбиває, твалтує, мародерить, а всі рускі. Всі вони, хто спостерігав за цим всі ці роки, війни. Всі, хто завжди нам розказував, що не треба ненавидіти всіх руских. Не пропаганда винна, це логічне продовження всього того, що вони робили протягом століть: імперія, знищення першої Незалежності, Голодомор, 37 рік, дисидентство, тощо. А ті рускі, які з'їбались ще розказують про неспонятную русофобію, про війни не тільки раши, а й США, і своє сцикливе «нет вайне». За своїм комфортним життям вони плачуть більше, ніж за нашими вбитими. Я ніколи в житті не буду слухати чи дивитись рускій продукт. В ідеалі, якщо його взагалі не буде, як і самих руских. Руф був абсолютно правий. Задовго до того, як я все усвідомив. Був. І сьогодні героїчно загинув в одній з найгарячішій точці війни на Сході України. Був націоналістом. Був прикладом.*

Руфу вічна слава. Вічна пам'ять. Вічне життя його справі і думкам. Поки живий його слова ніколи не забуду».

Полтавський офіс Українського інституту національної пам'яті (за матеріалами офіційної ФБ-сторінки УІНП)